

ÚNOR 2017

OPUSCULUM

ČASOPIS ČESKÉ DOMINIKÁNSKÉ RODINY

Obsah

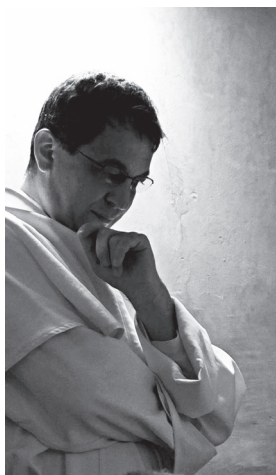
- Benedikt Mohelník OP: Úvodní slovo
Ohlédnutí na závěr jubilejního roku | **2**
- Benedikt Mohelník OP: Děkujeme Bohu
K 800. výročí potvrzení řádu papežem Honoriem III. | **6**
- Ve službě Božímu slovu
150. výročí narození fr. Vincenta Zapletala OP | **8**
- Damián Němec OP a Gabriel Malich OP: Věrný dělník na vinici Páně
Vzpomínka na fr. Bartoloměje Kulhavého OP | **9**
- Jitka Hosanna Štěpánková: Dědeček Bartoloměj | **10**
- Gabriel Malich OP: Doktorská studia bratří ve Fribourgu | **11**
- Kliment Mikulka OP: Bratři jáhni v Toulouse | **11**
- Gabriel Malich OP: Zakončení jubilea 800 let | **12**
- Alberta Bobál'ová OP: „A přijali jste mě“
Zprávy z České kongregace sester dominikánek | **13**
- Lenka Bernadetta Nezbedová: Ohlédnutí za uplynulým rokem
Zprávy z Díla blažené Zdislavy | **15**
- Česká teologie v Collège des Bernardins
Spolupráce české revue Salve a pařížské Collège des Bernardins | **17**
- Z nabídky nakladatelství Krystal OP | **19**
- Příloha: Čtyřletí obnovy dominikánské laické formace
únor–březen 2017 | **I–IV**

Milí bratři a sestry,

tady měl podle našich plánů být krátký úvodník. Takové přece úvodníky bývají. Leč člověk plánuje, ale Duch svatý si vane po svém. A zvyklosti a plány nám přece nebudou bránit v rozletu. Autor se nám pohnut Duchem utřhl ze řetězu, čtení tedy bude trochu víc. Ale není to na škodu, uvidíte. Tu máte provinciálské ohlédnutí na závěr jubilejního roku:

Jubilejní rok 800. výročí potvrzení kazatelského řádu papežem Honoriem III. bulou *Religiosam vitam* ze dne 22. prosince 1216 dospěl ke svému závěru. Po celý rok mi zněla v uších slova magistra řádu Bruna Cadoreho, aby se jubileum nestalo rokem vzpomínek na slavnou minulost dominikánského řádu, ale aby naopak bylo zaměřeno na současnou dobu, na kázání evangelia v dnešním světě a na živé lidi, kteří dnes řád tvoří, spolupracují s ním a inspirují se jeho zakladatelem, teologií a spiritualitou. Jak jsme tedy tento jubilejní rok v naší provincii prožili? Malé ohlédnutí nám pomůžeme dát si na tuto otázku odpověď. Jsem si jist, že nemohu být jen zmínit všechno, co se během jubilejního roku událo, a všechny, kteří se něm podíleli. Ale i tento částečný a letmý pohled zpět může naše srdce naplnit vděčností za všechno, čeho se nám od Boha a od lidí dostalo.

Abychom začali od toho nejdůležitějšího, je dobře si hned na začátku uvědomit, že jsme jubilejní rok prožili s Božím slovem, a to především díky *lectio divina*. Bratři a sestry z celého světa se s ostatními dělili o komentáře a meditace bib-

lických čtení. V řádových jazycích bylo *lectio divina* nabídnuto na každý den. V češtině se nám dostávalo alespoň pro neděle a další významné dny liturgického roku. Boží slovo tak bylo pojícím tmelem celé dominikánské rodiny nejen díky autorům z různých koutů světa, ale také díky překladatelům z různých větví dominikánské rodiny u nás, kteří ve skrytosti převáděli texty do rodné češtiny.

Jubilejní rok jsme prožili ve společenství svatých našeho řádu. Společným zpěvem litaní ke všem svatým dominikánského řádu jsme zahájili jubilejní rok v celé provincii na začátku října 2015 při setkání dominikánské rodiny v Praze či při zahájení jubilea v jednotlivých komunitách o svátku všech svatých řádu 7. listopadu. Připojili jsme se tak znovu k celému řádu, který stejným způsobem zahajoval jubilejní rok v Římě. Po stopách našich svatých bratří a sester, především svatého Dominika, svatého Tomáše a svaté Kateřiny Sienské, jsme putovali na jubilejní pouti do Itálie na konci září 2016. U našeho domácího provinčního krbu nám svaté společenství vytvářela paní Zdislava. Do Jablonného k ní připutovalo o poznání více lidí než jiné roky, ať už při hlavní pouti na konci května, anebo vůbec v průběhu celého roku. Hold svaté Zdislavě jsme vzdali stejnojmennou výstavou prací sestry Česlavy Talafantové OP, která je instalována v ambitu jablonského kláštera. Mimořádnou pozornost věnovali paní Zdislavě ti členové řádové rodiny, kteří tak ochotně zajišťovali vlídné přijetí poutníkům do baziliky a kláštera v Jablonném v průběhu celé poutní sezóny. Společenství svatých jsme mohli zakusit díky připomínkám jáhna Patrika Kužely OP, umučeného nacisty v Osvětimi, v rodném Vlčnově nebo na nových webových stránkách (<http://www.patrikkuzela.cz/>). A když jsme u webových stránek, nemůžeme v této souvislosti opomenout nové vynikající stránky o svatém Dominiku, dějinách a postavách řádu (<http://800lethistorie.op.cz/>).

Jubilejní rok jsme prožili při společné modlitbě. Modlitba samozřejmě nemůže chybět nikdy, když se setkáme, a ani nechyběla. Byly však zvláštní příležitosti jako putování růžence po kláštorech mnišek, včetně dvou v naší provincii, kající liturgie v našich komunitách v době postní nebo společně prožívaný růžencový měsíc říjen. Ke společné modlitbě nepochybně přispělo i to, že jsme se konečně dočkali českého vydání řádového propria liturgie hodin. Svatí a blahoslavení řádu slavení po celý liturgický rok jsou nám jaksi blíž. Je to jeden z plodů Jubilea, který bude ještě dlouho přinášet užitek.

U dominikánského slavení jubilea nemohlo chybět studium. Kromě pravidelných setkání stálého studia to byla mezinárodní konference U mosta slúžiti konaná v Praze na konci září 2016 (<http://umostaslužiti.op.cz/>). Bratři dominikáni se se ctí zařadili mezi další domácí i zahraniční odborníky a představili zainteresovanému publiku nové poznatky v bádání o počát-

cích řádu v naší zemi. Do oblasti studia musíme zařadit i knihy s řádovou tematikou vydané (nebo ty, které brzy vyjdou) při příležitosti jubilea zejména v nakladatelství Krystal OP. Některé vyšly i v jiných nakladatelstvích.

Jubileum by nebylo opravdu dominikánské, kdybychom ho neprožívali v řádovém společenství. Z něho jsme se mohli těšit nejen při obou tradičních setkáních dominikánské rodiny, ale navíc při vizitaci magistra řádu na přelomu února a března 2016. Nástupce svatého Dominika nás povzbudil ve věrném a zapáleném uskutečňování řádového charismatu v naší zemi. Mimořádnou událostí řádového společenství, která se týkala bezprostředně i naší provincie, byla generální kapitula konaná v létě 2016 v Boloni u hrobu zakladatele řádu. Začátek kapituly splynul s koncem pouti mladých bratří a sester po stopách svatého Dominika, které se účastnili i bratři a sestry naší a sousední slovenské provincie. Členové generální kapituly mohli být díky společnému setkání s řádovými poutníky nakaženi dynamikou mládí a postaveni přímo před očekávání od řádu, která oni nosí v srdci. A aby toho nebylo málo, na generální kapitulu zavítaly ještě zástupkyně mnišek z celého světa, které měly ve stejnou dobu své pracovní setkání.

Mladý duch zavanul ještě alespoň při jedné významné události jubilejního roku. Bylo jí setkání mladých lidí putujících za papežem Františkem na světového dny mládeže v Krakově. Předprogram světových dní francouzské a české „dominikánské“ mládeže se odehrával na našem území. Navzdory náročné a občas i komplikované organizaci prožili díky nasazení bratří naší provincie a kongregačních sester mladí Francouzi a Češi několik úžasných dní nabitých modlitbou, přednáškami, poutěmi a především radostí. Takto fyzicky vyčerpaní a duchovně naladěni vpluli do zástupů z celého světa obklopujících v Krakově Svatého otce. To všechno by nebylo možné, kdyby naše mnišky toto apoštolské dílo mocně nepodpíraly svou přímluvnou modlitbou.

A vůbec s mnoha a mnoha dalšími lidmi jsme mohli prožívat naše řádové jubileum. Nemálo k tomu přispěla putovní výstava Svatý Dominik a jeho následovníci – 800 let duchovního dobrodružství. Během jubilejního roku se objevila na více než dvaceti místech po celé České republice. Ani nelze spočítat, kolik obětavých rukou dobrovolníků ji stěhovalo z místa na místo a instalovalo. Natož abychom byli s to spočítat, kolik lidí se prostřednictvím výstavních panelů a prostřednictvím akcí spojených s výstavami mohlo něco dozvědět o svatém Dominiku a o řádové spiritualitě. Nepochybně ještě více lidí alespoň zaznamenalo, že dominikáni slaví svých 800 let, když četli články v různých novinách a časopisech, poslouchali rozhlasové pořady nebo sledovali televizní vysílání či se na něco chytili v sociálních sítích.

Tečku za jubilejním rokem udělal 27. leden, kdy uplynulo 800 let od vydání buly *Gratiarum omnium largitori* papežem Honoriem III., ve které přiznává Dominikovu dílu titul řád kazatelů. K tomuto datu se vztahoval celořádový kongres v Římě s názvem Poslání kázat evangelium uzavřený eucharistií slavenou s papežem Františkem v Lateránské bazilice a v naší provincii v Olomouci mše svatá s arcibiskupem Janem Graubnerem, po níž byla premiéra dokumentárního filmu „Psi Páně – aneb sněž ten film“. Ovšem jaká tečka? Cesta zcela nekonvenčního filmu o dominikánech po českých a moravských městech teprve začíná. A už vůbec ne tečka za tím, co jubilejní rok v naší řádové rodině dal do pohybu. Jubileum nám pomohlo lépe si uvědomit, co to znamená následovat svatého Dominika v dnešní době, a jistě v nás probudilo radost a vděčnost, že se nám tohoto povolání dostalo. Toto duchovní dobrodružství ještě nekončí...

*fr. Benedikt Mohelník OP
provinciál*

Čekání na další dobrodružství (U mosta slůžití). Foto: Albert Sova

Děkujeme Bohu

K 800. výročí potvrzení řádu papežem Honoriem III.

Vicente Juan Macip:
Potvrzení Řádu kazatelů
Foto: Wikimedia Commons

Děkujeme Duchu svatému, že v Dominikovi dal církvi charisma kázání pro spásu duší.

Dne 22. prosince 2016 to bylo přesně 800 let od potvrzení našeho řádu papežem Honoriem III. Je to příležitost především k tomu, abychom z celé duše vzdávali Bohu díky.

Poděkujeme dobrému Bohu na prvním místě za svatého Dominika. Za to, že v něm utvářel milosrdné a citlivé srdce pozorné k potřebám druhých lidí. Za to, že v něm vzbudil žhavou touhu po spásu duší. Za to, že v něm podněcoval a stále udržoval apoštolskou horlivost. Za to, že mu dal nezlomnou vytrvalost a schopnost uskutečňovat Boží plány v neustále se měnících okolnostech. Děkujeme Bohu Otci, který povolal Dominika, aby byl služebníkem jeho Slova. Děkujeme Duchu svatému, že v Dominikovi dal církvi charisma kázání pro spásu duší.

Děkujeme Bohu, že Dominikovo dílo svěřil do zvláštní ochrany Matky svého Syna. Děkujeme Bohu, že jako Panna Maria můžeme uchovávat v srdci všechna tajemství Ježíšova života a rozvažovat o nich.

Děkujeme Bohu také za nesčetný zástup bratří a sester, kteří byli v průběhu staletí Dominikovými osobními spolupracovníky. Několik málo z nich s ním osobně spolupracovalo při hlásání evangelia během jeho pozemské pouti. Všichni ostatní s ním spolupracovali nesení jeho mocnou přímluvou, jak ji slíbil těm, kdo jemu slíbili poslušnost. Děkujeme Bohu zvláště za bratry a sestry prohlášené církví za vzor a měřítko svatosti pro nás, kteří kráčíme po cestě svatého Dominika. Děkujeme Bohu za Hyacinta a Česlava, za paní Zdislavu, za Mistra Eckharta, za Rajmunda z Ka-

puy, za Hyacinta Cormiera, za Patrika Kuželu, Benedikta Hronka, Marii Dolanskou a Tomáše Týna a snad za mnohé další, kteří na téže cestě k vrcholům dokonalosti zanechali svou stopu na území naší provincie. Děkujeme milosrdnému Otci, že je posvětil v Pravdě a v apoštolské lásce je přivedl k Jednotě.

Děkujeme Bohu za každého ze svých bratří, za každou sestru mnišku, za každou sestru z kongregace, za každou členku Díla blažené Zdislavy, za každého dominikánského laika a laičku. Děkujeme Bohu za všechny bratry a sestry, které Bůh povolal do rodiny svatého Dominika v naší provincii. Děkujeme Bohu, že nám dopřává chválit ho společnou modlitbou žalmů a zvláště při Oběti chvály ve spojení s Veleknězem Nové smlouvy. Děkujeme Bohu, že nám žehná dobrodiním společného života a dobrořečme mu za všechny dary, kterými se můžeme vzájemně obohacovat. Děkujeme Bohu, že nás posílá společně kázat tolika rozličnými způsoby, na tak rozmanitá místa a k tolika různým lidem. Nezapomeňme poděkovat Bohu za množství dobrodinců a přátel, kteří nám pro Boží jméno nezištně pomáhají.

Děkujeme Otci za okamžik, kdy k nám poprvé promluvil ve skrytosti srdce a tichým hlasem nás pozval k následování svého Syna cestou dokonalé Lásky. Děkujeme Bohu za chvíli, kdy jsme prosili o milosrdenství jeho a bratří a kdy jsme s novým jménem přijali i nový šat. Děkujeme Bohu za okamžik, k němuž nás trpělivě doprovodili bratří formátoři, kdy jsme vložili své ruce do rukou představeného a říkali jsme: „... skládám profesi a slibuji poslušnost Bohu, blahoslavené Panně Marii, svatému Dominiku a tobě, bratru..., magistrovi Řádu bratří kazatelů, a tvým nástupcům, podle řehole svatého Augustina a stanov bratří kazatelů, a proto budu poslušen tebe a tvých nástupců až do smrti.“ Děkujeme Bohu za to, že si nás profesí trvale zasvětil pro sebe a pro svaté kázání. Děkujeme Bohu za vkládání rukou a modlitbu nástupců apoštolů, kterou nás podle své vůle vybavil pro službu svátostmi víry. Děkujeme Bohu, že se nad námi znovu a znovu slitovává a dává nám milost pokání. Děkujeme Bohu, že nám navzdory naší slabosti a nedostatkům našich bratří dává vytrvalost v povolání. Děkujeme Bohu, že chce, aby chom – bez ohledu na naše zásluhy – byli kazateli milosti!

*fr. Benedikt Mohelník OP
provinciál*

Ve službě Božímu slovu

150. výročí narození fr. Vincenta Zapletala OP

Fr. Vincent Zapletal OP
Foto: archiv OP

*„Mnozí raději
pravdu do tváře
uhodí, než jí do
tváře pohlédnou...
Jenom ignoranti
vědí všechno.“
(Vincent Zapletal)*

Letos v lednu jsme si připomněli 150. výročí narození fr. Vincenta Zapletala OP, významného teologa, biblisty a orientalisty, profesora starozákonní exegeze na univerzitě ve Fribourgu. Patřil k prvním absolventům Biblické školy v Jeruzalémě a právem se řadí mezi nejvýznamnější průkopníky moderní, vědecké katolické biblistiky. Jeho pohnuté životní osudy ilustrují proměny katolické církve a celé společnosti na přelomu 19. a 20. století.

Narodil se ve Vilémově u Litovle 15. ledna 1867. V roce 1883 jako šestnáctiletý vstoupil do řádu, 1884 složil řeholní sliby a 1889 přijal kněžské svěcení. Studoval na Biblické škole v Jeruzalémě, kde byl žákem fr. Marie-Josepha Lagrange. V letech 1893–1929 vyučoval exegezi Starého zákona a orientální jazyky na univerzitě ve Fribourgu, v letech 1910–1911 byl rektorem univerzity. Byl velmi plodným a oceňovaným autorem. V roce 1902 byl zvolen členem Královské společnosti věd a umění, členství mu v roce 1909 nabídla i Česká akademie císaře Františka Josefa. Zemřel 21. ledna 1938 v Kimmelbachu u Vídně.

Příběh „českého venkovského synka, který se talentem a vlastní pílí vypracoval na rektora mezinárodní univerzity ve Švýcarsku,“ najdete v knize Tomáše Petráčka *Výklad Bible v době (anti-)modernistické krize* (Krystal OP 2006). Další informace k tématu doplňuje jedno z čísel časopisu *Salve* (3/09 – Jeruzalémská biblická škola).

red.

Věrný dělník na vinici Páně

Vzpomínka na fr. Bartoloměje Kulhavého OP

Dne 30. prosince 2016, na svátek Svaté rodiny, zemřel v odpoledních hodinách v olomouckém klášteře ve věku 95 let nejstarší člen České dominikánské provincie fr. Bartoloměj Kulhavý OP.

Otec Bartoloměj se narodil 6. března 1921 v Litomyšli. Vystudoval gymnázium ve Vysokém Mýtě. Po maturitě zahájil roku 1941 studia v diecézním kněžském semináři v Hradci Králové, odkud byl v říjnu 1942 odveden na nucené práce do Říše.

Po válce vstoupil do dominikánského řádu (6. října 1945) a v Olomouci dokončil svá teologická studia. Na kněze byl vysvěcen 5. července 1949. Po zrušení klášterů v dubnu 1950 byl internován v Broumově, od září 1950 do prosince 1953 byl u pomocných technických praporů. Poté pracoval jako dělník – nejprve v Karose ve Vysokém Mýtě a pak ve vývojové dílně zemědělských strojů v Nových Hradech. Po pracovní době opravoval kostely. V roce 1968 směl nastoupit do farní duchovní správy. Působil postupně v Knířově, Vraclavi, Vysokém Mýtě, Chocni, Běstovicích a Zámrsku.

Od roku 1989 byl jeden rok kaplanem kláštera sester dominikánek v Kadani, pak žil v komunitě v Ústí nad Labem, kde také přednášel na univerzitě. V letech 2001–2014 působil v klášteře v Uherském Brodě a od roku 2014 žil v olomoucké komunitě. Všude vynikal vytrvalostí, zvláště jako zpovědník, a sloužil tak až do posledních dní svého života jako věrný dělník na vinici Páně.

Pohřeb fr. Bartoloměje se konal 7. ledna 2017 v Olomouci. Mši svatou celebrou Mons. Dominik Duka OP, poslední rozloučení vedl pomocný biskup královéhradecký Mons. Josef Kajnek.

Odkaz na fotogalerii z pohřební slavnosti naleznete na stránkách olomouckého kláštera (<http://olomouc.op.cz>).

Foto: Julie Londová

fr. Damián OP a fr. Gabriel OP

Dědeček Bartoloměj

Ráda bych přispěla malou vzpomínkou na otce Bartoloměje jako jeden z farníků.

Otce Bartoloměj přišel do Olomouce až coby devadesátiletý stařík. Ovšem jeho vitalitu bych si přála, aspoň v sedmdesáti, protože víc se ani nedožiju. Seznámili jsme se tak, že jsem si ho chtěla tajně vyfotografovat a myslela jsem si, že si ničeho nevšimne, jistě už dobře nevidí... Jak jsem se mylíla! Okamžitě se ozvalo rozhodné: „Pojďte sem, pojdte sem, proč si mě fotografujete?“ Řekla jsem na rovinu, že mě zaujal, protože ho ještě neznám, a tak jsme se seznámili. Troufnu si říct, že byl mým přítelem, ale to můžou říct, myslím, všichni. Usměvavého otce Bartoloměje si všichni zamilovali.

Nejvíc děti. Mám malého vnoučka. Vždycky přiběhl s tatínkem na mši a než se mi uvelebil na klíně, podíval se k oltáři, jestli je tam ten dědeček, a když ho zahlédl, spokojeně prohlásil, že už se může začít. Všichni dominikáni v Olomouci jsou otcové, ale Bartoloměj ne, to byl dědeček Bartoloměj. Teď měl vnouček slzičky v očích, když jsem mu řekla, že dědeček Bartoloměj umřel.

Otec Bartoloměj měl úžasnou kondici. Jednou jsem ho zahlédla na ulici před sebou a řekla jsem si, že přidám do kroku, dohoním ho a pozdravím. Jenže zajdu za roh a on nikde! On mi docela prostě utekl! Třebaže byl skoro dvakrát tak starý jak já!

Měl skvělý smysl pro humor. Dělal si legraci ze svého malého vzrůstu a říkal: „Když jsem byl malý, maminka mi říkala: Nezlob, nebo neporosteš! No, a já jsem zlobil a zlobil...“ Jindy jsme se bavili na klášterní zahradě o Aničce Bohuslavě Tomanové, byl u toho taky jeden karmelitán, a otec Bartoloměj vyprávěl: „Náš provinciál Ambrož Svatoš byl velmi prozíravý muž. Když viděl, co je Anička zač, honem ji přijal do dominikánského řádu, aby nám ji nevyfoukli karmelitáni!“

Když tak přemýšlím, který obraz otce Bartoloměje bych si chtěla uchovat jako vzpomínku na něj, tak se mi vybavuje, jak při oslavě svých 95. narozenin obdarovával děti čokoládovými bonbony. Skoro ho v tom chumlu dětí nebylo vidět, ale těžko říct, či oči víc zářily: jestli oči dětí nebo oči otce Bartoloměje. Myslím, že ho Pán Bůh v nebi zahrne množstvím čokoládových bonbonů, aby měl na věčnosti co rozdávat všem těm malým andílkům.

Jitka Hosanna Štěpánková

Čtyřletí obnovy dominikánské laické formace

Únor 2017: Liturgická modlitba, modlitba hodin (breviář)

Modlitba breviáře nepatří nutně k povolání laika, přesto se nám doporučuje alespoň modlitba kompletáře a nedělní ofícium. Taková ochutnávka mnišské modlitby nemá za účel utvrzovat nás v přesvědčení, že jsme jacísi „polořeholníci“. Naopak: má nám připomínat, že všichni, nehledě na povolání, jsme zváni ke stejnému cíli a že ho nemůžeme dosáhnout jinak než spolu s celou církví. Tím cílem je nebe a ukazatelem cesty Boží slovo, z něhož je utkána Liturgie hodin tak, aby krok za krokem, hodinu po hodině, vedla Boží lid k nebeské blaženosti.

Stanovy I, 10d; Směrnice I, 12, 13a

Veřejná a společná modlitba lidu Božího právem patří mezi přední povinnosti církve. Proto také už od počátku ti, kdo byli pokřtěni, „setrvali v apoštolském učení, v bratrském společenství, v lámání chleba a v modlitbách“ (Sk 2, 42). Skutky apoštolů dosvědčují na více místech, že se křesťanská obec svorně modlila.

Máme doklady z prvotní církve, že se také jednotliví věřící věnovali v určitých hodinách modlitbě. Brzy potom se v různých krajích rozšířil zvyk stanovit pro společnou modlitbu určitou dobu, jako např. na sklonku dne, kdy se seří a kdy se rozžihá světlo, nebo na začátku dne, kdy za svítání končí noc.

Během doby byly společnou modlitbou posvěcovány také ostatní hodiny, o nichž se Otcové dočetli ve Skutcích apoštolů. (...)

Tato denní modlitba církve neboli posvátné ofícium, obohacená ještě čteními, je především modlitbou chvály a prosby, modlitbou církve s Kristem a ke Kristu.

(Všeobecné pokyny k denní modlitbě církve, 1971, body 1 a 2)

Laická sdružení kdekoli shromážděná se vybízejí, aby plnila povinnost k církvi slavením části denní modlitby církve – ať se jejich členové sdružili z jakéhokoli důvodu: za účelem modlitby, apoštolátu nebo z jiné příčiny. Je totiž třeba, aby se naučili především při liturgických úkonech uctívat v duchu a v pravdě Boha Otce a aby měli na paměti, že veřejnou bohoslužbou a modlitbou mají vliv na všechny lidi a mohou nemálo přispět ke spáse celého světa.

Konečně je dobré, aby se rodina, protože je jakoby domácí svatyní církve, nejen modlila společně, ale také aby se modlila některé vhodné části denní modlitby církve, a tak se tím těsněji zapojovala do církve.

(Všeobecné pokyny k denní modlitbě církve, 1971, bod 27)

Denní modlitba církve je modlitba, kterou Kristus – jako náš velekněz – spolu se svým Tělem (tj. církví) přednáší Otcí. Všichni, kdo ji konají, ji konají jménem církve – nejde tedy o modlitbu soukromou – a plní povinnost církve stále se modlit. Přidružují se tak ke chvále, kterou Bohu vzdávají andělé a svatí v nebi. Cílem denní modlitby církve je posvěcení dne i celé lidské činnosti. Jednotlivé části denní modlitby církve bychom se měli modlit nejlépe v době, pro kterou jsou určeny. Ranní chvály jsou určeny pro ranní dobu (konají se za rozbřesku dne). Podle svatého Basila Velikého: „Ranní modlitba slouží zajisté k tomu, aby první hnutí našeho ducha a naší mysli bylo zasvěceno Bohu.“ Nešpory se slaví, když se stmívá a den se nachyluje, abychom „vzdali díky za všechno, co jsme v něm dostali nebo co jsme správně vykonali.“

(převzato ze stránek www.sfr.cz)

Čtení z Písma: Lk 3, 21–22; 5, 16; 6, 12; 9, 28–29; Sk 1, 13–14; 2, 1–15; 2, 42; 3, 1; 10, 9; 12, 5; 16, 25; Ef 5, 19–21

Otázky

- Věnujeme při svých setkáních dostatečný prostor liturgické modlitbě?
- Dáváme při soukromé modlitbě přednost osobní (spontánní) modlitbě, různým komponovaným modlitbám a pobožnostem, nebo liturgické modlitbě? Dokáží pojmout liturgickou modlitbu jako svoji osobní modlitbu?
- Důvod, pro který volíme určitý způsob modlitby, se většinou obrací k nám samým: „Dává mi to a to...“, případně: „Nic mi to neříká.“ Zkusme obrátit pohled od sebe k církvi. Jak se co neúčinněji modlit, aby z toho mělo největší prospěch Kristovo tělo? Dokážeme se modlit jako církvev, jako církvev bojující, trpící i vítězná?
- Svatý Dominik se modlil celým tělem: dáváme si záležet i na vnějších gestech (dle fyzických možností), která zapojují do chvály Boží také naši tělesnost? Věnujeme pozornost zvyklostem, které pomáhají sjednotit naši modlitbu s ostatními do jednohlasé Boží chvály (rytmus, tónina, zpěv)?
- Je naše společná modlitba breviáře veřejná a otevřená pro farnost či ostatní přichodzí? Může být pro někoho zvnějšku přitažlivá? Vyjadřuje všechno to, co skutečně obsahuje – vzájemnou jednotu a jednotu s církví, naději, povzbuzení trpícím, radost z vítězství?

Četba:

Všeobecné pokyny k denní modlitbě církve, 1971,

<http://www.liturgie.cz/admin/files/File/liturgicke-knihy/1971-IGLH-CZ.pdf>

Amen 10/98 Liturgická modlitba (Metoděj Kočí OP)

Amen 11/00 Osobní modlitba v liturgii (Damián Němec OP)

Světce: Jordán Saský

Doporučená literatura: Jean Corbon: *Liturgie pramene*; Romano Guardini: *O duchu liturgie*; Scott Hahn: *Hostina Beránkova*; Robert F. Taft: *Život z liturgie, Tradice Východu i Západu* (část IX. „Poděkování za světlo“, část XIV. Božské officium: mnišský chór, kniha modliteb nebo liturgie Božího lidu?)

Březen 2017: Svátost smíření a sebereflexe

Stanovy I, 10c, e; Směrnice I, 4; I 13f, 14d

Naše Stanovy uvádějí, že jeden ze zdrojů pokroku ve vlastním povolání je časté přijímání svátosti smíření. S ní souvisí zpytování svědomí, duchovní vedení, kajicnost. Do těchto praktik se může vkrádat mnohé pokušení – nepořádnost, vlašnost a rutina nebo naopak zákonitví a skrupulozita, pýcha či sebestřednost, nedostatek sebereflexe. V tom nám může pomoci i naše společenství. Narážíme také na různé objektivní potíže, na nedostatek zpovědníků či zpovědních časů, na lidskou a duchovní nezpůsobilost zpovědníků, na psychologismus různých typů... To vše může znesnadňovat duchovní růst, ale nemělo by to překážet pravdivému sebepoznání a čerpání svátostné milosti.

„Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obratťe se a věřte evangeliu!“ (Mk 1–15)

„Obratťe se! (= Čiňte pokání!) Původní slovo v textu „metanoete“ znamená: obnovte se na duchu, změňte smýšlení od zlého k dobrému či od dobrého k lepšímu. Stát se křesťanem znamená podstatně změnit smýšlení. Nestačí tedy „nikoho nezabít a neokrást“, odbírat zbožný časopis a jít v neděli do kostela: nutno nést celý život vědomě v modlitbě k Bohu, tedy i ložnici, dílnu, školu, pole, kancelář, cestování autem, dovolenou a taneční sál. Je třeba se namáhat o smýšlení Kristovo, o smýšlení Božích dětí, a to po celý život. Totéž zdůrazňuje svatý Pavel, když říká: „To je vůle Boží, vaše posvěcení“ (1 Sol 4, 3).“

(Josef Hrbata, Perly a chléb I. díl, str. 120)

„A odpustť nám naše viny, jako i my odpouštťme našim viníkům. ... Jestliže totiž odpustťte lidem jejich poklesky, odpustť také vám váš nebeský Otec; ale když lidem neodpustťte, ani váš Otec vám neodpustť vaše poklesky.“ (Mt 6, 12.14–15)

„Neschopnost odpustit sám sobě: Bůh nám velmi rád odpustí. Stačí, když se k němu budeme chtít vrátit. Nenechá svého marnotratného syna ani dokončit kajicné vyznání, které si připravil. Na světě není nic jednoduššího než dosáhnout Božího odpuštění. On odpouští horlivěji, než my odpuštění přijímáme. Problém není v Bohu, ale v nás. Předně, spousta lidí odmítá věřit, že mohou odpuštění získat tak snadno. A co je horší, odmítají odpustit sami sobě. Pořád

myslí na to, jací byli nehodní a špatní, a přejí si, kéž by nikdy nebyli zhřešili, kéž by si byli zachovali čistý štít. Načež nabudou pocitu vlastní bezcennosti. Naprosto nejsou hodni Boží milosti. Musí pykat; musí se očistit; musí nejprve odčinit to, co bylo, než budou zase hodni Boží přízně. Neznám větší překážku ve vývoji duchovního života, než je tento falešný pocit nehodnosti.“

(Anthony de Mello, Spojení s Bohem)

„Často si klademe otázku: ‚Co jsem pro Krista udělal? Co pro Krista ještě udělám?‘ Málokdy si ale uvědomujeme, že to nejkrásnější, co pro něho můžeme udělat, je věřit v jeho lásku k nám.“

(Anthony de Mello, Spojení s Bohem)

Čtení z Písma: Mk 1, 14–15, Mt 18, 23–35, Lk 15, 1–10, Lk 15, 11–32, Sk 2, 37–39, Řím 7, 18–25

Otázky:

- Mám nějaký osvědčený systém a řád ve zpytování a zpovědní praxi?
- Na jaké potíže narážíme? Jak by se daly řešit nebo jak se s nimi vnitřně vypořádat?
- Jaké jsou hranice mezi zpovědí, duchovním vedením a psychologizováním? Jaká úskalí skrývá nerespektování těchto hranic?
- Pomáhá mi rodina, společenství, přátelé atd. reflektovat sama sebe, mám odvahu jim naslouchat, přijímat jejich kritické pohledy a pracovat na sobě? Nebo si vystačím se svým „seznamem hříchů“ a ostatní podněty považuji za bezpředmětné? Pokud je k tomu ve společenství atmosféra a odvaha, je možné si napsat (i anonymní, ale láskyplné) vzkazy. Pokud k tomu odvaha není, kde je problém? V neochotě snést pravdu o sobě? V nelásce?
- Chápeme dobře rozdíl mezi všedním a smrtelným hříchem? Kde vede hranice?
- Kdyby šlo naše společenství ke zpovědi (jako celek), z jakých hříchů by se mělo vyznávat?
- Nezapomínáme na nutnou podmínku odpuštění, uvedenou v Otčenáši?
- „Specifickým prvkem života členů LS je kajicnost“ (Směrnice I, 4) – jak se to projevuje v našich osobních životech a v životě sdružení?

Četba: Amen 2/99

Světcec: María Ascensión od Srdce Ježíšova Nicol Goñi

Doporučená literatura: KKC 1422–471; Aleš Opatrný: *Jak potěšit zpovědníka*; Józef Augustyn: *Čtvrthodinka upřímnosti*

Doktorská studia bratří ve Fribourgu

Lukáš a Irenej, dva z našich bratří toho času na postgraduálních studiích ve švýcarském Fribourgu, strávili během vánočních svátků několik málo dní v olomouckém konventu. Kromě bratrského povzbuzení nás, a také vás, čtenáře OPuscula, prosí o modlitbu za zdárné dokončení svého doktorského studia.

Otec Irenej po úspěšném obhájení licenciátu pojednávajícím o třech etapách duchovního života podle svatého Tomáše Akvinského (2013) nyní zpracovává doktorskou práci na téma „*Pokoj u svatého Tomáše Akvinského*“. Otec Lukáš po licenciátu (2012) o River Forest School (filozofie přírody) s názvem „*L’homme: la première des unités naturelles à connaître*“ (česky „*Člověk: první z přirozených skutečností k poznávání*“) nyní doufá v brzké a zdárné dokončení své doktorské práce, v níž se zaměřuje na otázku morální povinnosti v etice Elizabeth Anscombové.

fr. Gabriel OP

Bratři jáhni v Toulouse

Letos se v toulouském klášteře sešlo šest jáhnů, z nichž dva čeští, a v lednu přibyli další čtyři. To znamená, že sedmnáctihlavý studentát se podstatně zklerikalizoval. K tomuto rozmnožení řad došlo o první sobotě nového roku 2017. Většina studentátu se odebrala do konventu v Marseille, kde byli Mons. Morerodem, biskupem dominikánem ze Švýcarska, vysvěceni čtyři noví jáhni provincie Toulouse. Tradičně tato svěcení probíhala spolu s kněžskými na konci školního roku v toulouském konventu, letos ale byla zavedena novinka, kdy jsou svěceni bratři předposledního ročníku už v pololetí a čeká je tak nikoli rok, ale rok a půl jáhenské služby. Je pěkné, že se náš klášter může honosit vyšším počtem jáhnů než kdekerá diecéze, nese to však s sebou některá úskalí. To bylo také důvodem, proč se někteří z nás odebrali na vánoční svátky do jiných komunit. Bratr Kliment zavítal do Bordeaux, aby si trochu odpočinul, navštívil staré známé a pobyl s bratry. Bylo zajímavé mluvit s mnoha zkušenými bratry a dotazovat se rady, jak se zachovat při konkrétních situacích v pastoraci. Druhý týden vánočních prázdnin všichni studenti zavítali spolu s magistrem fr. Augustinem do Saint-Savin, městečka nedaleko Lurd. Odsud bylo možné podnikat různě náročné pochody, od lehčích zdravotních procházek až po náročné

vysokohorské túry na sněžnicích. Po celou dobu nám přálo počasí, zatímco Toulouse tonulo v husté mrazivé mlze. Jen těžko lze hledat slova pro náladu, s jakou jsme se vraceli z hor, když ještě vezmeme v potaz, že těsně po Novém roku začínal týden opakování a zkoušek, předposlední v životě jáhnů Metoděje a Klimenta.

fr. Kliment OP

Zakončení jubilea 800 let

V průběhu jubilejního roku připravoval pro všechny zájemce tým 12 překladatelů z řad bratří, kongregačních sester a terciářů (a některých jejich příbuzných) překlady vybraných textů jubilejního lectio divina, uveřejňovaného v třech řákových jazycích každý den na oficiálních stránkách řádu. Celkem se nám podařilo přeložit 95 zamyšlení, zvláště nad nedělními a svátečními liturgickými texty. Překlady budou i nadále dostupné na stránkách provincie.

Společným jubilejním počinem celé dominikánské rodiny byla také putovní výstava s názvem „Svatý Dominik a jeho následovníci – 800 let duchovního dobrodružství“. Čtrnáct panelů sledovalo jak jednotlivé etapy Dominikova života, tak důležité aspekty dominikánské spirituality. Výstava navštívila celkem 25 míst nějakým způsobem spojených s dominikánským působením. Jejich seznam naleznete na stránkách provincie. Jedna sada výstavy zůstává k dispozici pro další využití – v případě zájmu kontaktujte Kazatelské středisko ČDP (kazatelske.stredisko@op.cz).

Díky spolupráci všech větví dominikánské rodiny byla také spuštěna česká verze stránek věnujících se 800leté historii našeho řádu. Na adrese 800lethistorie.op.cz naleznete zejména obsáhlou sekci věnovanou zakladateli řádu svatému Dominikovi, zahrnující kromě podrobného životopisu a vypravování o jeho zázracích také bohatý obrazový doprovod, dále pak šest videí o významných dominikánských místech, katalog dominikánských světců i životopisné informace o dalších významných osobnostech kazatelského řádu. Stránky vycházejí z francouzské předlohy a jsou stále doplňovány.

Jubilejní rok byl v naší provincii slavnostně zakončen 28. ledna 2017, na svátek svatého Tomáše Akvinského. Slavnostní mši svatou celebrou v 18 hod. v olomouckém klášterním kostele arcibiskup Mons. Jan Graubner. Ve 20 hod. pak proběhla v nedalekém kinu Metropol premiéra dokumentu režiséra Jonáše Vacka o dominikánech s názvem: „Psi páně – aneb sněž ten film“. Film se bude promítat i na dalších místech – aktuální informace naleznete na webových stránkách www.psipane.cz.

fr. Gabriel OP

„A přijali jste mě“

Foto: sestry dominikánky

Ve dnech od 6. do 8. ledna 2017 se v Düsseldorfu v konventu svaté Kateřiny Sienské sešlo dvacet sester z různých dominikánských kongregací a komunit, aby se věnovaly tématu, které z větší části odráží jeden z nejaktuálnějších problémů dnešní Evropy, a to tématu: Welcoming the stranger, které se dá volně přeložit jako Přijetí cizince/cizího člověka.

V pátek jsme začaly přednáškou: Dominican Preaching (Dominikánské kázání) – St. Louis 2016, ve kterém dvě sestry (Sr. Kerstin-Marie a Sr. Agnes) stručně shrnuly obsah konference, která se konala v USA, Missouri a na které byly zastoupeny všechny větve dominikánského řádu. To, co je osobně zaujalo, byla výzva sdílet náš dominikánský život s ostatními kolem nás, dát jim možnost zakusit život s námi a být jeho součástí, což s sebou ale přináší nevyhnutelné napětí mezi pohostinností vůči ostatním a zároveň neoddiskutovatelnou potřebou mít i soukromí, jak pro komunitu, tak pro sebe, protože nikdo z nás nedokáže být pohostinný 24 hodin denně. S tím úzce souviselo i povzbuzení, abychom si své přátele „nenechávali“ sobecky pro sebe, ale abychom se o ně „podělili“ s komunitou. Další bod, který byl stručně zmíněn, se dotýkal výzvy, které čelí sestry věnující se apoštolátu. Úkol těchto sester a bratří/kněží není v Církvi identický, a proto není možné

dávat mezi ně lomítko, nemluvě o tom, že sestry musí víc řešit ekonomickou stránku svého života.

Pátek byl také zasvěcen vzájemnému seznámení, novinkám z DSI a DSE (Dominikánská pouť v Paříži, konference v New Yorku věnující se ženské problematice a setkání v Norsku zamýšlející se nad budoucností malých kongregací) a novinkám z jednotlivých zemí (jak jsme slavili Jubileum).

V sobotu jsme byly uvedeny do problematiky pohostinnosti biblickým vstupem v podobě přednášky: Pohostinnost v Písmu svatém a v dominikánské tradici (Sr. Reetha Mechery). Hned na úvod zazněla otázka: „Kdo je ten cizinec?“ „Je to někdo z daleka?“ „Sestra z jiné, anebo dokonce z vlastní komunity?“ Po uvedení jednotlivých příkladů ze Starého i Nového zákona jsme se soustředily na naši vlastní tradici zamýšlením se nad tím, jak prožíval pohostinnost náš zakladatel, naše zakladatelka, a než jsme se rozprchly do pracovních skupin, tak jsme tuto spíše teoretickou část uzavřely zhodnocením, že se nám lidé kolem nás mohou stát zástěrkou a únikem, abychom se nemusely bavit se sestrou vedle sebe, která je nám cizí. Pro praktickou část jsme se rozdělily do tří skupin (francouzky mluvící, anglicky mluvící a oběma jazyky mluvící), abychom se zamyslely nad tím, jak prožíváme pohostinnost v našich komunitách, koho v nich vítáme a jestli je potřeba něco změnit.

Problematika pohostinnosti vyvrcholila přednáškou na nadnárodní úrovni, kterou si připravila Sr. Margaret Mayce. Při své přednášce vycházela z deklarace Spojených národů týkající se uprchlíků a migrantů. Samozřejmě, že po přednášce opět proběhla diskuze, ve které bylo vidět, že pocházíme z různých zemí a máme různé zkušenosti s migranty a multikulturní Evropou. Tento náročný den jsme zakončily brainstormingem nad tím, jak zlepšit jazykové schopnosti sester.

V neděli si pro nás přednášku připravila opět Sr. Margaret Mayce a tentokrát vycházela z dokumentu: Dominikáni a jejich podpora lidských práv, ... (Salamanka, Spain 2016). I zde konstatovala, že se vytváří krásné dokumenty na mezinárodní úrovni, ale jejich uvedení do praxe je minimální. Téma uzavřela tím, že problematika dodržování lidských práv je velmi široká a zároveň je úžasné to, že i dominikánský řád je velmi široký, a proto si v něm dělíme úkoly a nemusíme se všichni věnovat všemu.

Celé setkání jsme propojily modlitbou, a to v podobě společně slave-
ných ranních chval, nešpor a mše svaté, a i když se nám nepodařilo vyřešit migrační krizi:-), myslím si, že jsme se všechny rozjely domů obohacené o nové zkušenosti a dojmy, stejně jako o mnohé podněty k zamýšlení.

Ohlédnutí za uplynulým rokem

Foto: Dílo blažené Zdislavy

V loňském roce jsme oslavili 70 let od vzniku našeho společenství (1946) a 800 let od vzniku dominikánského řádu. Aktivně jsme se podílely na oslavách těchto výročí, protože jsme součástí české dominikánské rodiny. Na přání otce provinciála Benedikta Mohelníka byl o zdislávkách natočen pořad, který byl vysílán v Křesťanském magazínu 23. října 2016 na ČT2. Sestra Bernadetta vystoupila v anketě Duhové srdce na TV Noe, sestra Anežka připravila několikrát pořad Myšlenka na den v radiu Proglas. Tyto aktivity měly přispět k tomu, abychom mohly oslovit a přijmout ty ženy, které se cítí být povolány k našemu způsobu života, za což se stále vroucně modlíme. Sestry se zúčastnily setkání s magistrem řádu fr. Brunem Cadorém v Olomouci a v srpnu zorganizovaly ve spolupráci s městským úřadem putovní výstavu 800 let Řádu dominikánů v klášterním (původně dominikánském) kostele v Šumperku.

Institut má k naší velké radosti dvě nové sestry: 17. září 2016 složila své první sliby na jeden rok sestra Mgr. Iva Anežka Hojková z Českých Velenic, která působí jako pastorační asistentka a katechetka, a 28. prosince 2016 složila tytéž sliby Mgr. Věra Ludmila Burešová z Kurovic, která působí jako vychovatelka v Církevním dětském domově ve Staré Vsi u Přerova.

Do prvního roku kandidatury byly přijaty sestra Darin Majerová z Hatě a Bc. Markéta Strakošová z Fryčovic. Sestra Vladislava Terezie z Avily Grauová z Postřelkova složila sliby na tři roky, sestra Mgr. Bc. Eva Jana – Pavla Dominiková ze Vsetína a sestra Marie Terezie z Lissieux Švarcová z Plzně složily sliby na další rok.

V Charitním domově na Moravci žijí čtyři sestry, v Jemnici působí sestra Marie Veronika Nixová, která je současně 1. asistentkou (vikářkou) představené. V Praze Uhříněvsi působí sestra Daniela Marie Šubrtová. Spirituálem zůstává i nadále P. Antonín Krasuckí OP, s nímž se setkáváme na pravidelných měsíčních setkáních a duchovních obnovách.

V současné době má institut 14 sester, z toho s doživotními sliby 7, s časnými sliby 5 a 2 kandidátky prvním roce kandidatury. V Katalogu KVŘP jsou oficiálně registrovány dvě komunity: sídelní ve Štědrákové Lhotě (farnost Raškov, spravovaná z Rudy nad Moravou) a na Moravci.

Apoštolát našeho společenství je velmi různorodý, každá sestra působí na svém místě a vykonává apoštolát v duchu našich stanov podle svých schopností a možností. Všechny sestry jsou zapsány ve společenství Eucharistická hodina, obětujeme se a modlíme zvláště za biskupy, kněze a rodiny.

Postupně se nám také daří obnovovat společenství spolupracovníků volně přidružených k našemu společenství, kteří nás duchovně podporují. Tvoří ho naše bývalé sestry, příbuzní sester a nemocní, s nimiž jsme v pravidelném kontaktu. Věnujeme zvláštní pozornost také duševně nemocným a lidem na okraji společnosti, zvláštní pozornost věnujeme osamělým matkám s více dětmi.

Děkujeme Bohu za milost povolání, za naše zakladatele, za příklad trpělivosti a věrnosti starých a nemocných sester, za obětavou službu našeho otce spirituála, za krásné vztahy v rámci dominikánské rodiny a prosíme, abychom plnili vůli Boží tím, že ponese

„Krista radostně do světa“, jak doufáme i do královéhradecké a litoměřické diecéze, kde zatím ještě naše sestry nepůsobí.

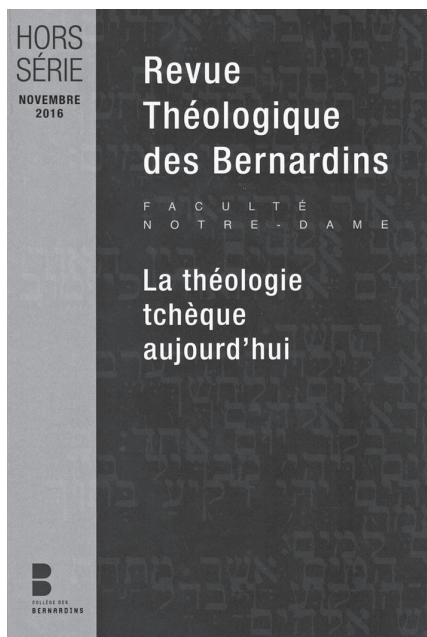
Velké poděkování a vděčnost patří také panu arcibiskupovi Mons. Janu Graubnerovi za jeho zájem, požehnání a slova povzbuzení, kterého se nám od něho dostává. Modlíme se za jeho zdraví a na jeho úmysly: za rodiny a nová kněžská povolání.

*Lenka Bernadetta Nezbedová
generální představená DBZ*

Foto: Dílo blažené Zdislavy

Česká teologie v Collège des Bernardins

Spolupráce české revue *Salve* a pařížské Collège des Bernardins přinesla další nové plody a na ně navazující podněty. V Paříži vyšlo v listopadu 2016 speciální číslo *Revue Théologique des Bernardins* nazvané *La théologie tchèque aujourd'hui* (Česká teologie dnes). Více než dvěstěpadesátistránkový svazek otevírá editorial z pera Frédérica Louzeaua, ředitele Sekce výzkumu a zároveň hlavního editora

revue, který v něm shrnuje, jak se v posledních letech rozvíjely kontakty a spolupráce mezi Collège des Bernardins a českými partnery. Na editorial navazuje obsáhlý rozhovor, který vedla Gemma Serrano, profesorka teologické fakulty Notre-Dame a badatelka Sekce výzkumu, s několika členy redakční rady revue *Salve*. Ta při své návštěvě v Praze na jaře 2016 rozmlouvala s dominikány fr. Benediktem Mohelníkem a fr. Filipem Boháčem o různých aktivitách platformy Dominikánská 8, Kláry Jirsové a architekta Norberta Schmidta se ptala na vztah církve a umění, konkrétně na umělecké intervence v kostele Nejsvětějšího Salvátora v Praze a na práci Centra teologie a umění při Katolické teologické fakultě UK v Praze (CTU). Nakonec se řeč s redaktorem Martinem Bedřichem stočila na to, jak se tvoří jednotlivá čísla revue *Salve*, jak časopis reaguje na aktuální události a jak obsah čísla dále ovlivňuje domácí myšlení např. v podobě dalších doprovodných akcí. Profesorka Serrano se v rozhovorech vždy snažila vystihnout, jaký teologický přístup stojí za jednotlivými aktivitami a jak se navzájem propojují a ovlivňují. Z výsledného textu, kte-

rý vznikl na základě několikahodinového rozhovoru, je dobře patrné, že silnou stránkou „umění dělat teologii v Praze“ – jak je celý rozhovor nadepsán – je právě schopnost spolupráce různých institucí a různě se překrývajících skupin lidí. Ta totiž vytváří bohatou synergii a pestrost přístupů i způsobů zpracování.

Tělo francouzského čísla časopisu tvoří překlady sedmi původních českých textů, vydaných – až na jednu výjimku – v revue *Salve*. Články byly vybrány tak, aby alespoň naznačily šíři záběru, který česká revue v monotematických číslech předkládá svým čtenářům a jenž se zdál být podnětný i pro francouzskou stranu. Mezi autory se objevují Benedikt Mohelník, Tomáš Petráček, David Vopřada, Pavel Vojtěch Kohut a další. Speciální číslo je oproti zvyklostem *Revue Théologique* obohaceno o prvek typický pro české *Salve*, jímž je bohatý obrazový doprovod. Tvoří ho výběr fotografií uměleckých intervencí v kostele Nejsvětějšího Salvátora či v pražském dominikánském klášteře.

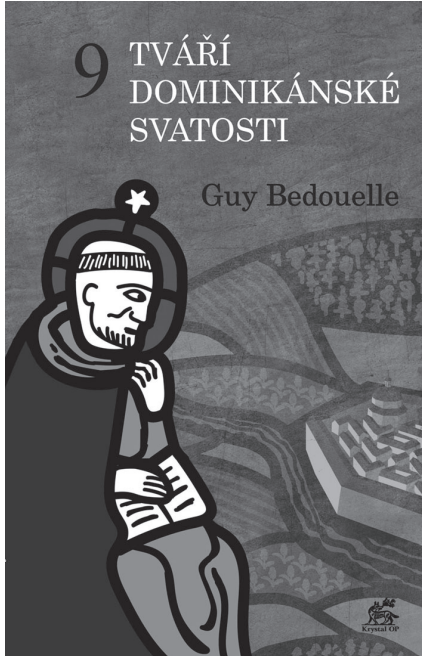
Vydání speciálního českého čísla *Revue Théologique* doprovázelo kolokvium v Collège des Bernardins v Paříži, které se konalo 1. prosince 2016. Francouzští hostitelé vyhradili dvě a půl hodiny pro přednášky a obsáhlé debaty. Večer uvedl již zmiňovaný Frédéric Louzeau úvahou o výzvách, před nimiž stojí teologické bádání v současnosti. Benedikt Mohelník následně představil

revue *Salve* a její kontext vytvářené činností Akademické farnosti v Praze, platformou Dominikánská 8 a počiny CTU, stejně jako konkrétní texty vybrané pro francouzské vydání. Hlavním bodem prvního bloku pak byl příspěvek historika a teologa Tomáše Petráčka, který shrnul základní teze týkající se interpretace Druhého vatikánského koncilu formulované v jeho nedávno vydané knize *Církev, tradice, reforma*. Tomuto tématu se věnovala i navazující diskuse. V druhém bloku nastínila Klára Jirsová principy, jimiž se výstavní rada Akademické farnosti a členové CTU řídí při práci se současným uměním, podělila se o své osobní zkušenosti získané během kurátorské práce a přítomně zaujala i hojným obrazovým materiálem představujícím konkrétní realizace. Nakonec promluvil Benedikt Mohelník o činnosti Dominikánské 8 jakožto o utváření apoštolské teologie, což je v jeho pojetí taková teologická práce, jež bude určována jak pevným zakotvením v tradici, tak ve svobodné tvořivosti a radostném životě vedeném evangeliem. Mezi českými hosty a jejich francouzskými posluchači se v závěru rozvinula přátelská otevřená diskuse o podstatných otázkách a problémech, které se ukázaly jako naléhavé, stejně jako podnětné pro všechny účastněné.

<http://www.op.cz/>

Z nabídky nakladatelství Krystal OP

„Musíme mít na paměti, že dominikánský život tvoří celek, který je třeba neustále vyvažovat. Rovnováhu mu může dodat jedině teologální dimenze, tedy hluboká víra, naděje a především láska, která vše rozněcuje a naplňuje horlivostí, jejímž zdrojem je Duch svatý.“ (Guy Bedouelle)

Guy Bedouelle: 9 tváří dominikánské svatosti

Francouzský dominikánský teolog a historik Guy Bedouelle (1940–2012) představuje ve své knize devět cest dominikánského života a svatosti. Ukazuje, jak se bohatství Dominikova charismatu zviditelňuje v jednotlivých světcích řádu. Ti vyrůstají z Dominika jako ratolesť z vinného kmene a jedinečným způsobem ztvárňují různé stránky jeho kazatelského povolání: úsilí o jednotu (Jordán Saský), horlivost v obraně víry (Petr Veronský), hledání pravdy (Tomáš Akvinský), kázání krásou (Fra Angelico), lásku k církvi (Kateřina Sienská), boj za spravedlnost (Bartolomé de las Casas), mystický život (Kateřina de Ricci), starost o chudé (Martin de Porres) a obhajobu svobody (Henri-Dominique Lacordaire). A nad tím vším se jako svorník klene Dominikův „božský zápal“, oheň lásky, z něhož se rodí radost v Duchu svatém. Ona je tím kvasem a solí, díky nimž má křesťanský a řeholní život tu správnou chuť, jakou od hlasatelů evangelia požaduje sám Kristus.

brož., 152 s., 185 Kč
<http://krystal.op.cz/>

Většinou stojíme před problémem, čím zaplnit zbývající volné místo. Tentokrát se nám místa nedostávalo. I to je možná jeden z plodů končícího jubilea. Abyste nebyli o nic ošizeni a nic vám neuteklo, podívejte se také na dominikánské weby. Najdete tam další novinky:

článek Jitky Hosanny Štěpánkové „V čem spočívá obrácení svatého Pavla?“
| <http://laici.op.cz/>

připravované publikace Krystalu OP | <http://krystal.op.cz/pripravujeme>

plánované akce Dominikánské 8 | <http://www.dominikanska8.cz/>

novinky našeho knihkupectví Oliva | <http://www.oliva.op.cz/>

a také program ČODLF na duben 2017 |

<http://laici.op.cz/dokument/ctyryleta-obnova-dominikanske-laicke-formace>

OPusculum

Časopis české dominikánské rodiny

Vydává Kazatelské středisko České dominikánské provincie

Redakce

e-mail: opusculum@op.cz

Fr. Gabriel Malich OP (gabriel@op.cz)

S. Marie Pitterová OP (monialesop@volny.cz)

S. M. Guzmanová Valentová OP (guzmana@dominikanka.cz)

L. B. Nezbedová (Nezlenka@seznam.cz)

Dušan Česlav Macák (ceslav@post.cz)

Jan Jáchym Beneš (jachym@op.cz)

Fotografie na obálce:

1. s. | 95. narozeniny fr. Bartoloměje (Foto: © Tobiáš Kučera)

2. s. | Pohřeb fr. Bartoloměje (Foto: © Dominik Novák)

3. s. | Pozvánka na film *Psi Páně*

Bankovní spojení pro dary: č. účtu: 268154211/0300 v. s.: 290

Uzávěrka příštího čísla: 15. 3. 2017

<http://opusculum.op.cz>

28.1.2017 | KINO METROPOL | OLMOUC | 20:00

dokumentární film k 800. výročí založení řádu dominikánů

PSI PANE

ANEB SNĚŽ TEN FILM

Kamera: Pavel Mašek, Zvuk: Ondřej Šmejkal, Střih: Juraj Ondruš, Hudba: Pavel Vrtěl, Grafika: Tobiáš Kučera, Scénář a režie: Jonáš Vacek
Vyrobitel: Forleaf

© Česká dominikánská provincie, 2017

forleaf

Z obsahu

Ohlédnutí na závěr jubilejního roku

150. výročí narození fr. Vincenta Zapletala OP

Vzpomínka na fr. Bartoloměje Kulhavého OP

Zprávy z české dominikánské rodiny

Česká teologie v Collège des Bernardins

<http://opusculum.op.cz>

Adresa redakce:

OPusculum

Klášter dominikánů Olomouc

Slovenská 14, 779 00 Olomouc 2

e-mail: opusculum@op.cz

Výtisk zdarma. Distribuce za cenu předplatného a balného. Objednávky na adrese redakce.